

Дві глави з літургії кохання (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

1

Твій усміх має спокій квіту,
бо суть тобі дана й відкрита:
цвісти й горіти, в пустку світу
з красою йти, щоб краще жити.

Щоб жити краще, ширше, вище!
О, більше світла! Більше сонця!
Ні, від життя ми не взяли ще
усього, що потрібне конче!

Хай тільки наших уст причастя,
вже пустка світу повна маю.
Це той насущний клаптик щастя,
що жадно в долі видираєм.

2

Твій усміх знає тишу квіту,
коли яснієш, сестро світла!
Від безміру глухого світу
оборони, моя розквітла!

Коли брат вечір — брат наш спільний
дав нам сніп зір і сніп конвалій,
не гріх, а пісня богомільна
оте, що в серці тужно палить.

Сердець молебень відспівавши,
відходиш, мов коротка казка.
І так було, й так буде завжди:
об'явлена кохання ласка.

15 серпня 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/dvi_hlavy_z_liturhii_kokhannia